

[Arbejdsministeren]

kendsgerningen den, at det ikke er let. Det er et af de få eksempler, der er tilbage på, at der mangler arbejdskraft. Det er i hvert fald ikke enkelt i København at få dygtigt kontorpersonale, og så er det klart, at arbejdsgiverne, hvad enten de er offentlige eller er private, slås om det begrænsede arbejdsmarkeds gunst. Det kan være én, som netop har mistet sit arbejde, det kan være én, der er i beskæftigelse et andet sted, som ad denne vej får mulighed for at få et arbejde.

Jeg kan altså ikke forstå, hvordan den omstændighed, at arbejdsgiverne bruger virksomhederne bruger dagspressen, skulle være et argument for, at vi skulle have en sand flora af små, mærkelige bureauer, der gik på strandhugst hos hinanden og stjal arbejdskraft ligesom de dér hovedjægerfirmaer, der stjæler virksomhedernes personale og sender det videre til andre. Det giver en usikkerhed, og i visse tilfælde – jeg ved godt, at det ikke er det, hr. Arne Melchior tænker på – er det underligt anløbne foretagender.

Der har været tværpolitisk enighed om et neutralt, offentligt arbejdsformidlingssystem, og den enighed håber jeg selvfølgelig stadig væk at vi kan opretholde. Jeg vil gerne vedstå – jeg sagde det også selv – at der er problemer ved arbejdsformidlingen. Det må der nødvendigvis være med så mange ledige og så mange problemer og de mange opgaver, formidlingen er stillet over for. Lad os diskutere dem fornuftigt, roligt, afslappet osv., og lad os ikke have så ondt af, at aviserne får nogle annoncer; det er jo det, de lever af.

Arne Melchior (CD):

Ja, den med aviserne fik jeg også i november måned i spørgetiden. Det er ikke rigtig rimeligt. Jeg har fuldt så meget som arbejdsministeren brug for avisernes gunst, men jeg kan altså ikke lefle for dem. Jeg er nødt til at tale om sagen og kan ikke gøre mig populær hos nogle journalister eller bladdirektører.

Man kan godt tale lidt højt, det vil jeg indrømme. Når man er i tidnød, hæver man stemmen lidt, fordi man tror, det går hurtigere. Jeg skal være den første til at indrømme, at man ikke har mere ret, fordi man taler højt. Man at det her ikke skulle være noget, man skulle kunne hidse sig en kende op over, det kan jeg nu ikke forstå. Det drejer sig dog til syvende og sidst om at skaffe ar-

bejde. Er det ikke noget, der kan ophidse en arbejdsminister – eller opildne ham? Det må det da kunne gøre.

Arbejdsministeren har bekræftet, at når man annoncerer, så får man også nogle af dem, der allerede er i arbejde, til at søge. Alle vore bestræbelser i disse måneder, ja, i årevis, er gået ud på at skaffe de arbejdsløse arbejde. Her drejer det sig altså ikke om overlæger eller andre højtuddannede specialister. Det drejer sig om telefonpasning og maskinskrivning. Ja men er de da ubrugelige, de tusindvis af HKere? Hvis ikke, hvorfor skal vi så indlede hele den rokade og bagefter give 80.000 kr. i tilskud, hvis nogle tager én, der har været arbejdsløs i 9 måneder, når man selv har en åben plads til vedkommende? Jeg må altså sige, at det er at gå over åen efter vand.

Jeg ved ikke, om arbejdsministeren glæder sig til at se dette citat på tryk. Han sagde: annoncering har det fortrin, at den også appellerer til de mennesker, der har arbejde. Ja men er det ikke på tide, at vi nu tager en lille smule mindre hensyn til dem, der allerede har arbejde? Lad de private gøre det, men hvis ikke de offentlige organer med ministerierne i spidsen har tillid til, at arbejdsformidlingen kan klare sådan nogle småopgaver, så kan det da ikke forbavse nogen, at private virksomheder ikke har den tillid.

Arbejdsministeren talte om – med meget elskværdige indskud om, at det måske ikke lige var det, jeg tænkte på – at der ville dukke små, mærkelige virksomheder op, der ville gå på strandhugst hos hinanden, det ville være anløbne foretagender osv. Jeg kan egentlig ikke se, at hvis man påtager sig at formidle arbejde til mennesker, altså mennesker til arbejdspladser, at man så er mindre seriøs, end hvis man sælger mælk eller kød eller habitter eller grammofonplader. De fleste, der gør det her i landet, er vel ikke små anløbne foretagender, der går på strandhugst hos hinanden.

Det er et spørgsmål om grundindstilling. Skal vi mennesker inden for lovens rammer og under overholdelse af overenskomsterne have lov til at udfolde vor dygtighed, vort initiativ? Er initiativ strandhugst? Det gælder i så fald al konkurrence. Folk, der arbejder med mennesker i stedet for med ting – med al respekt også for de andre – bliver vel ikke tarveligere og ringere af det. Skulle det være